

BULETIN INFORMATIV

pentru LEGIONARI

Anul I, Nr. 6

Bergham — Bavaria

Septembrie
Octombrie 1979

La Școală Străină ... la Gimnaziul unguresc din Sibiu în toamna anului 1911 ...

Din cauza numărului mare de elevi, în cea mai mare parte români, clasele I și II ale liceului nostru erau duble. Eu eram în clasa I B.

Fără să fi dat în vorbă cu el, mi-a atras totuși în curând atențiunea un băiat bălai din clasa A, totdeauna îngrijit îmbrăcat și puțin cam retras. Era Ionel Moța. L-am remarcat dintru început între ceilalți, fiindcă era fiul vestitului Preot Moța, de la Orăștie. Și cine dintre noi nu știa de Popa Moța? Gazeta acestuia, "Libertatea", era citită cu evlavie prin toate casele românești, fiindcă simțea în ea dogoarea dragostei de neam, de care era stăpânit meșterul mănuiitor de condei, care făurea din coloanele "Libertății" săbii de apărarea Românismului din Ardeal. Zadarnic au încercat Ungurii să tempereze zelul naționalist al îndârjitului Popă, chinuindu-l prin temnițele de la Seghedin. Moța a continuat să-și scoată foaia, zăgrăvind în ea durerile neamului său, uneori în chip învăluit, ca să poată trece prin cenzura cea aprigă ungurească, dar totuși pe înțelesul și după simțământul celor care erau chemați să-i priceapă scrisul. Pe înțelesul și spre încurajarea oropsiților de români ardeleni. De aceea am privit cu toții cu respect la elevul Ionel, ca la unul asupra căruia se resfrângea o parte din mitul de care era înconjurat numele tatălui său, numele Popii Moța.

Nu știu ca Ionel să-și fi făcut vreun cerc de prieteni printre colegii săi. Era din fire prea rece, prea retras, pentru ca să poată lega prietenii cu una, cu două. Sufletul său îi simțea cald numai după ce reușea să străbați prin învelișul de bronz care-l înconjura. Invelișul pe care l-a clădit poate neamul Moților în cursul veacurilor de suferință, ca să fie pavăză împotriva desamăgirilor sufletului celui mai ales pe care l-a dat epocii noastre Ardealul, astfel cum îmi va fi mie dat să-l cunosc pe Ion Moța, mai târziu

În toamna anului 1913, în clasa a III-a, elevii ambelor clase, până atunci paralele, ne-am unit într'una singură, încât am devenit coleg cu Ionel

Ce gânduri depăna el în cuget pe atunci? Nu știu. În orice caz, purta cu el, purta în seriozitatea lui gravă pecetea suferințelor provocate de prigoana ungurească împotriva tatălui său.

N'am căutat să mă furizez în sufletul acestui izolat și nu am bănuir că, peste opt ani, drumul vieții mele se va întretaia cu al său și că, după ce voi fi găsit cărarea care duce la căldura dragostei sale, nu mă voi mai despărți sufletește de el nici odată

Corneliu Georgescu

"Pe drumul cu Arhangheli"

pag. 67-68

Sensul jertfei de sine.

Era în săptămâna mare a anului 1938. Mă găseam la Rădăuți. Primisem o știre laconică de la București despre arestarea Căpitanului. Gravitatea faptului am judecat-o pe măsura primejdiei. Prigoana se prevedea prin starea de spirit nervoasă, începând de sus, de la palatul regal și până la margine de țară în oficiile polițienesci. Tot ce se întâmpla din Ianuarie 1938, precum rezultă din circulările Căpitanului, până în ziua fatală de 16 Aprilie 1938, era o pregătire febrilă pentru a angaja Mișcarea Legionară la o reacțiune care să motiveze arestările în masă.

Cu cât legionarii erau mai liniștiți și mai dispuși pentru menținerea ordinii și respectarea legilor conform dorinței de totdeauna a Căpitanului, cu atât mai mult autoritatea căuta pretexte provocatoare.

"Purtați-vă cu omenie și înțelepciune, ocoliți orice conflict", a fost mereu cuvântul de ordine al Căpitanului. Dar nici un angajament, nici un apel, nici o măsură luată de Mișcarea Legionară n'a fost considerată de acei obligați să împiedice "revoluția" pregătită în palatul regal, o revoluție contra Mișcării Legionare, contra Statului român, contra României întregite cu numai 20 de ani în urmă, contra însănătoșirii spirituale și a dreptății sociale, ce se așteptau realizate.

Intr'o dimineață eram în drum spre farmacie și așa mergând mă întâlnesc cu Victor Dragomirescu, care venea la mine de la București, într'o misiune. Terminase politehnica de la București și acum, inginer tânăr, se dăruise Mișcării Legionare. Il cunoscusem întâmplător la sediul din Gutenberg. Era un camarad plăcut la chip, serios, deștept, măsurat, cu fața luminoasă și zâmbet elegant. Câtă credința străjuia sufletul său curat! Rar, foarte rar se găsesc oameni la care să fie adunate atâtea calități interioare și exterioare. Era unicul fiu și unica speranță la o mamă văduvă, pe care am cunoscut-o.

Mă întorc cu Victor acasă. Era dimineața și n'apucase să apară prin preajma locului nici un agent polițienesc.

Soția mea era bolnavă în pat. Am intrat amândoi într'o cameră și după un sfert de ceas de vorbă cu el l-am lăsat să se odihnească. Am mers de am deschis farmacia; personalul era în așteptare.

După vreo trei ceasuri m'am întors acasă, să văd ce-mi face oaspetele, care trebuia să se întoarcă la București în aceeași zi.

Aflu de la Victor despre rostul drumului ce l-a făcut la Rădăuți. 50 de legionari erau decise să se împuște în fața palatului regal, ca un protest contra arestării nedrepte a Căpitanului. La această hotărâre eu trebuia să le dau un răspuns. Nu mi-a trebuit să mă gândesc mult ca să opresc asemenea nenorocire pentru Legiune, pentru familii, pentru Țară, spre bucuria dușmanilor; pentru că actul de sinucidere este anti-creștin, nu este pe măsura legionarului care luptă până ce cade, dar nu se omoară pentru plăcerea și bucuria dușmanului.

Victor Dragomirescu s'a lămurit ușor de rezultatul zero într'un asemenea caz. L-am lăsat să se odihnească până ce mă voiu întoarce de la farmacie, ca să luăm masa împreună.

În timpul prânzului am continuat să discutăm starea de spirit de la București după arestarea Căpitanului. Nu contau în cumpăna noastră de judecată arestările în masă ce s'au operat imediat, pentru că în primejdie era viața Căpitanului. Nu se cunoșteau încă urmările, dar teama tuturor, care ne simpatizau, era mare, tot așa ca și revolta, iar noi toți ne sbăteam în nesiguranță. Toată preocuparea ni se concentra la Căpitan.

Am vorbit și despre inoportunitatea oricărui gest, oricărei mani-

festații și chiar a oricărei opinii etalate cu acest trist și îngrijorător eveniment pentru Mișcarea Legionară.

Cu el împreună am ascuns tot ce pe pereți și în dulapuri erau parte din Legiune, ca să nu mi le ia poliția, de mă va vizita.

Seara, Victor Dragomirescu a luat trenul pentru București. L-am petrecut la o depărtare de circa 30 de metri.

Mai târziu, eram deja în lagăr la Miercurea-Ciuc, am aflat că Victor Dragomirescu a încercat să părăsească țara cu un avion pilotat de Andrei Costin. O pană la motor și avionul s'a prăbușit la Brașov, iar Victor Dragomirescu, arestat și chinuit pentru declarații la poliția Capitalei, a fost dus la crematoriu și, încă de viu, prefăcut în cenușă.

Această crudă moarte i-a fost hărăzită tânărului inginer Victor Dragomirescu, pentru nemărginita lui dragoste de Neam și credință în Legiune, de către un rege nebun și un guvern scelerat.

Sensul jertfirii de sine este acel al primilor creștini pe care, în prigoanele din țară, l-au urmat cu seninătate camarazii noștri.

Vasile Iasinschi

(articol nepublicat încă)

Septembrie 1939.

La împlinirea a 40 de ani de la asasinatetele din noaptea de 21 - 22 Septembrie 1939, săvârșite din ordinul lui Carol al II-lea și a clicii lui, redăm din cartea cu amintiri a camaradului Ion Roth Jelescu, intitulată : "Și cerul plângea", mărturia lui despre oribilele crime din lagărul de la Miercurea Ciuc :

"... Pași grei de soldați se auzeau intrând în lagăr. Curtea era plină de jandarmi și puternic luminată. Un ofițer a anunțat strângerea celor ce trebuia să plece la ora patru. Am ieșit toți din camere, îndreptându-ne iar spre sala de mese. Același ofițer a început să cheme individual legionarii de pe listă. Unul câte unul, după ce era verificată identitatea fiecăruia, erau trimiși în curte.

Aci începea operația legării lor, în coloană de trei. Legați între ei de mâini și trecând după aceea o altă funie pe tot lungul coloanei, așa fel că niciunul nu putea face o mișcare fără a nu stânjeni pe camaradul din spate și pe cei de-alături. M'am urcat la etaj și-am deschis fereastra ca să văd mai bine. Toată operația legării a durat o oră. Puseseră atâta grije și o făcuseră cu atâta artă, că ar fi fost imposibil ca cineva să-și poată desface legăturile și fugi.

Când au terminat, totul fiind gata pentru plecare, profesorul Iordache Nicoară a îngenunchiat. Unul după altul, până la sfârșitul coloanei, au făcut la fel. Apoi, cu o voce clară și plină de căldură, Iordache Nicoară a început să spuie "TATAL NOSTRU". Tăcuți, toți ceilalți ascultau, făcându-și din când în când semnul crucii. Am îngenunchiat și eu cu capul pe pervazul ferestrei.

O voce ironică și cinică, în care am recunoscut pe maiorul Dobjanschi, a strigat tare și oarecum nervos:

- Hai, domnilor, încetați cu comedia asta!

O altă voce, aspră și tăioasă, a ripostat:

- Respectă, domnule, rugăciunea unor condamnați la moarte și ține-ți gura.

Era Virgil Rădulescu. Am început să plâng. Când au încetat rugăciunea, ca un singur om s'au ridicat în tăcere, așteptând calmi și liniștiți ordinul de plecare.

La un moment dat, porțile duble s'au deschis. M'am ridicat în picioare și am scos capul pe fereastră pentru a distinge mai bine.. La un semnal al unui ofițer de jandarmi coloana s'a pus în marș.

În urma lor porțile s'au închis grele și cu scârțâituri lugubre. Voci răgușite și aspre ne amenințau cu deschiderea focului, dacă nu ne retragem de la ferestre. Coloana legionarilor continua să fie luminată de un reflector. Fără să mai ținem seamă de somațiile jandarmilor, i-am condus cu privirile până la cotitura ce dădea în șoseaua principală, după care nemai putându-i vedea ne-am urcat în pod.

La o cotitură a acestei șosele, unde începea o pădurice, coloana a reapărut. Imi înghețase sângele în vine. Era o viziune fantomatică. Se scurgea încet, greoiu, ca o umbră abia descifrabilă în întunericul de neînchipuit al acestei nopți de coșmar.

În tăcere, înfiorați, așteptam cu toții apariția coloanei dincolo de cotitură. La un moment dat, s'a auzit un foc de armă. Din nou liniște. ... Ce oare ar putea însemna acest foc? O altă rafală și încă altele, din ce în ce mai dese, sguduia văile. Par'că ne străpungeau însăși corpurile noastre.

Câteva strigăte au răsunat până la noi. Unele par'ca cerând ajutor; altele înspăimântate, cuprinse de groază; altele întrebătoare, cașicând nu puteau crede în ceea ce se întâmpla:

"Ne omoară, fraților ...

"Ne omoară, camarazi ...

"Trăiască Legiunea și Căpitanul

Peste ecourile împușcăturilor, domina vocea clară, puternică, a profesorului Iordache Nicoară, cu o intonație par'ca din altă lume. În ea părea adunată toată credința acestui om în victoria Mișcării.

M'am uitat spre ceilalți camarazi. Nu puteam să le văd fețele. Toți erau tăcuți, ascultând înfiorați gemetele și strigătele celor măcelăriți în marginea pădurii, la numai câteva sute de metri de lagărul nostru.

Cât timp o fi durat acest măcel? Nu știu. Tăcănitul armelor automate îmi spărgeau încă timpanele. Mi se părea o eternitate. De-odată s'a făcut liniște de moarte. Nu se mai auzea nici un sgomot. Eram împietrit acolo, în fața ferestrei. Reflectorul s'a reaprins. În depărtare se auzeau încă câteva voci slabe și horcăinde:

- Trage, domnule, că nu sunt mort. Trage-mi încă un glonț

Câteva împușcături scurte, izolate. Focuri de revolver. Câteva vâlcăreli din ce în ce mai slabe. Alte câteva împușcături și-apoi nimic.

Afară se stinseseră toate luminile. Am mai așteptat câteva vreme, nemișcați, zăpăciți de evenimente. Ne-am îndreptat ca niște umbre spre camera de rugăciuni. Am îngenunchiat și fiecare am început să ne rugăm. Unii pe coridoare, alții în capelă. Afară începuse să plouă. O ploaie deasă, ce părea că adusese cu ea un alt întuneric.

Ploaia cădea tot mai deasă peste lagăr, peste sârmele ghimpate, peste brazii de pe deal, peste sufletele noastre chinuite. Cerul însuși se scurgea în lacrimi de ploaie, acoperind trupurile martirizate ale camarazilor noștri, aruncați undeva la margine de drum, spălându-le fețele murdărite de tină și amestecându-le sângele cu pământul pe care atât de mult îl iubiseră și pentru care atât de mult fuseseră chi-

nuiți.

Plângeam cu toții distrugerea în floare a atâtor vârstare tinere, ... Plângeam clipele ce urmau să vie și pentru noi, poate peste o oră sau două. Și cu noi plângea cerul românesc această rupere din viață a tot ceea ce generația noastră avusese mai pur, mai bun și mai înalt."

Ion Roth Jelescu, Și cerul plângea, pag. 338-341.

Au fost uciși atunci, fără nici o vină, camarazii din lagărul de la a) Miercurea Ciuc :

- | | |
|-----------------------------------|-----------------------------------|
| 1. Bene Constantin, student | 23. Miter Ion, student |
| 2. Biriș Ovidiu, avocat | 24. Noaghea Virgil, student |
| 3. Borzea Titus, student | 25. Nuțiu Aurel, student |
| 4. Buhai Vasile, funcționar | 26. Pavelescu Gheorghe, avocat |
| 5. Cioflec Marius, student | 27. Popa Tiberiu, student |
| 6. Comjic Ștefan, student | 28. Popescu Marin, student |
| 7. Coman Constantin, student | 29. Popescu B. Anton, funcționar |
| 8. Constantin Ghiță, student | 30. Prodea Nicolae, muncitor |
| 9. Constantinescu D-tru, medic | 31. Rădulescu Virgil, ziarist |
| 10. Corbeanu, Vasile, student | 32. Raicu Constantin, licențiat |
| 11. Dobrin Liviu, student | 33. Stamate Eugen, student |
| 12. Dorca Afilon, student | 34. Stegărescu C-tin, licențiat |
| 13. Ducaru D-tru, subinginer | 35. Strugaru Nicolae, avocat |
| 14. Enescu Ion, funcționar | 36. Susai Vasile, licențiat |
| 15. Felecan Vasile, muncitor | 37. Teodorescu Gheorghe, sculptor |
| 16. Filipov Vasile, student | 38. Tiponut Gheorghe, elev |
| 17. Gârcineanu, Florin, ofițer | 39. Todan Coriolan, student |
| 18. Grama Iosef, student | 40. Ungureanu Corneliu, licențiat |
| 19. Iordache Nicoară, asist.univ. | 41. Ursu Ion, student |
| 20. Macoveschi Ion, student | 42. Vasiliu I.Gh. Galus, ofițer |
| 21. Micu Augustin, inginer | 43. Vilmos Adam, muncitor |
| 22. Mincă Ilie, ofițer | 44. Zanche Petre, funcționar |

b) Vaslui :

- | | |
|--------------------------------|-----------------------------------|
| 1. Antoniu Ion Pâsu, avocat | 17. Moraru Alex. Bubi, student |
| 2. Belgea Ion, avocat | 18. Motoc Mircea, student |
| 3. Boboc Constantin, student | 19. Nicolicescu Gheorghe, inginer |
| 4. Borzea Virgil, ofițer | 20. Popescu Spiru, student |
| 5. Bujgoli Spiru, student | 21. Popescu Vasile, student |
| 6. Busuioc Ion student | 22. Recman Gogu, student |
| 7. Calapăr Mihai, student | 23. Roșianu Petre, inginer |
| 8. Cărdu Valeriu, poet | 24. Spănu Iordache, student |
| 9. Clime Traian, funcționar | 25. Stahu Teodor, avocat |
| 10. Comănescu Nicolae, student | 26. Șola Stavre, student |
| 11. Danieleescu Josim, student | 27. Șupilă Polisperhon, student |
| 12. Dobre Ion Radu, STB-ist | 28. Teohari Mircea, student |
| 13. Dorin Constantin, student | 29. Tucan Boris, student |
| 14. Gârcineanu Victor, avocat | 30. Tudose Toader, avocat |
| 15. Goga Mircea, student | 31. Volocaru Gheorghe, funcționar |
| 16. Maricari Nicolae, ofițer | 32. Zus Radu, student |

c) închisoarea de la Râmnicu-Sărat :

- | | |
|-----------------------------------|--------------------------------|
| 1. Apostolescu Gh., comerciant | 8. Istrate Gheorghe, licențiat |
| 2. Banea Ion, avocat, medic | 9. Polihroniade Mihail, avocat |
| 3. Cantacuzino Alecu, avocat | 10. Serafim Aurel, inginer |
| 4. Clime Gheorghe, inginer | 11. Simulescu Sima, profesor |
| 5. Craja Paul, medic | 12. Tell Alexandru, avocat |
| 6. Dobre Bănică, licențiat | 13. Totu Nicolae, avocat |
| 7. Furdui Gh., doctor în teologie | |

d) spitalul militar de la Brașov :

- | | |
|-----------------------------|-------------------------------|
| 1. Cotigă Traian, avocat | 5. Proca Gheorghe, funcționar |
| 2. Herghelegiu Ion, avocat | 6. Șincai Emil, ofițer |
| 3. Ionică Eugen, inginer | 7. Șuşman Iuliu, funcționar |
| 4. Pihu Gheorghe, licențiat | |

În aceeași noapte - și din ordinul aceluiași rege călău și a cli-cii lui - au mai fost uciși și câte 3 legionari în mai toate județele Țării. Peste 300 de camarazi nevinovați, masacrați într-o singură noap-te! Toți floare a Mișcării! Trupurile lor au fost expuse la margine de drum ca să le vadă lumea.

Să nu - i u i t ă m !

Despre prietenie și dragoste.

Trecând odată pe la Constanța, Inginerul Clime a ținut o scurtă șe-dință la sediu. Înainte de a începe ședința, ne-a întrebat dacă avem prieteni.

Domnul Inginer, cum îi spuneam noi, ne-a dat cinci minute de gân-dire, în care să reflectăm dacă, în adevăr, avem mulți prieteni. Când au trecut cele cinci minute, nu mai eram sigur că am măcar un bun prie-ten.

Și atunci ne-a vorbit el de adevărata prietenie care trebuie să stea la baza camaraderiei legionare. Sinceritatea cu care ne-a vorbit ne-a impresionat adânc.

În realitate el ne mărturisea credința lui nelimitată în Căpitan și Legiune. Această mărturisire va rămâne dăltuită în memoria și inima mea toată viața.

Legionarul trebuie să radieze bunătate și dezinteres. În centrul sufletului său el instalează flacăra nestinsă a dragostei, care se îm-părtășește în mod nelimitat, pentru a se ajunge la dăruire totală.

Dăruirea legionară, izvor nesecat de sacrificiu, a pătruns până în ungherile cele mai tănuite ale Neamului făcând ca el să-și recapete credința în mai bine, credința pe care vrăjmașii reușiseră să i-o zdruncine.

La baza primului cuib a fost prietenia și dragostea camaraderească, ciment al tenacității, al stăruinței înverșunate de a stabili o bază de plecare, de încropire a unui ideal zădărnicit de atâtea ori de o isto-rie vitregă.

Dragostea camaraderească a erupt peste plaiurile noastre, a trezit conștiințele și a încins întreaga țară într-o horă de dimensiuni nebănuite, cu cântece și veselie răsărite din sămânța semănată de Căpitan pentru a da fructul așteptat de Neam atâtea secole.

Potopul vrăjmaș va spulbera iarăși speranțele și străduințele Neamului nostru oropsit de soartă. Dar, în adâncurile nebănuite de dușmani, idealul ținut se vrea realizat. El se transmite din generație în generație pentru a fi împlinit.

Peste toate piedicile, aparent de neînvins, peste epoca lipsei de credință, a urei, se va ridica flacăra nestinsă a crezului legionar.

Prin el destăinuirile noastre capătă caracter de mărturisire, mereu prilej de verificare și de reîmprospătare a acestei hotărâri de cremene, care stă la baza Legiunii, hotărâre autenticată și sfințită prin înfruntarea morții de Căpitan și a celor mai buni ai lui.

Puterea lor de dăruire pentru Neam, spiritul de camaraderie, de dragoste și de prietenie care i-a însuflețit rămân grăitoare pentru noi și generațiile care vin. Să ne fie pildă de urmat !

N. Șeitan

Mișcarea Legionară și Democrația.

S'ar părea că adversarii politici, indiferent de naționalitatea lor, ne servesc nouă legionarilor, atunci când vine vorba de acest subiect, supa fierbinte, pentru vremurile pe care le trăim, a "totalitarismului de dreapta".

Este dreptul lor s'o facă, după cum este și dreptul nostru, ba chiar datorita, să le atragem atenția ca să nu confunde esențialul cu neesențialul, iar din îmbrăcăminte să nu facă dogmă.

Cum a apărut Mișcarea Legionară este prea bine cunoscut: o reacțiune a tineretului de atunci împotriva comunismului din țara noastră, crescut în volum prin alipirea provinciilor românești, foste sub stăpâniri străine. Un comunism universal, idealizat și virulent, care-și fâlfâia steagurile, după primul război mondial, prin centrele europene și care reușise să-și facă prima victimă: Rusia țaristă.

În ideologia lui, eclipsat astăzi prin aceea că s'a dovedit nerealizabil, împodobit cu artificii, pentru a putea fi difuzat mai cu ușurință unor mase oarbe și setoase de dreptate socială.

Că s'a dovedit a fi ceea ce în substratul lui a fost totdeauna : un mijloc de subjugare și acaparare a altor neamuri, după cum și alții, în acelaș scop, dar pe o scară mai minoră, au încercat să se servească de o altă idee : de ideea națională.

Organizației comuniste, bazată pe disciplină și îndoctrinare, Căpitanul i-a opus prima stavilă de bază, cuibul.

În el, substanțial spus, se combătea comunismul în toate sectoarele lui : religios, politic, cultural, social, economic. Se luau inițiative, devenind un mijloc de cunoaștere de educare și de trăire a oamenilor care-și propuneau să servească Legiunea și prin ea, Țara, în modul și cu inima cea mai curată.

Legiunea n'a început cu un program politic de guvernare și n'a fost întocmit nici în timpul vieții Căpitanului și nici după aceea. Ea, și cu ea Căpitanul, n'a f i x a t nici prin legi și nici prin dogme modul de funcționare a puterilor publice în stat, în eventualitatea că va

fi chemat la conducerea lui.

Deci : la nimic nu trebuie să renunțe legionarii, în a c e a s t ă d i r e c Ț i e și nimic nu trebuie să se schimbe în cadrul Legiunii, pentru a rămâne credincioși idealului propus.

La ceea ce nu vor putea renunța nicicând este :

- a) La icoana de la care s'a pornit și care înseamnă a sluji Biserica creștină și pe Acel care ia dăruit viață, prin apropiere față de El și rezolvarea problemelor de viață publică și privată, prin prisma învățăturii Lui.
- b) La idea de Neam, care a constituit rațiunea de existență a Căpitanului - pentru care a sacrificat tot ceea ce se poate numi bucuriile comune oamenilor obișnuiți; trăind o viață aspră, suferind închisori și ... primind moartea din mâna călăilor. De vrem să-i rămânem credincioși, de vrem să nu-l trădăm, atunci trebuie să rămână central, în mijlocul Mișcării, neînlocuit și neînlocuibil, motiv de exemplu și inspirație pentru toți acei care vor să clădească la viitorul României.
- c) Nu se poate renunța la organizația de cuib - așa cum a fost el: întotdeauna cu ușile și ferestrele deschise, cu mobilul care i-a justificat și-i va justifica existența în conjunctura vremurilor care vor veni.

Democrația a fost criticată cu severitate în doctrina legionară. Mă refer, desigur, la democrația practică cândva în România, cât și la democrația vestică, pluriformă așa cum a fost și este practică în unele țări ale lumii libere.

Exclud "da capo" deci, deformata și insultătoare noțiune de "democrație" sub care denumire își desfășoară activitatea ferocele dictaturi dinapoia Cortinei de Fier.

"Cu severitate criticată" a fost democrația nu numai de Mișcarea Legionară, ci a fost și este criticată de destui învățați care s'au ocupat și se ocupă cu studiul sistemelor politice. Mie, vizual, ea îmi apare ca un car ale cărui osii nu zac bine în butucul roților, așa că ele, scârțâind, se învârtesc când la stânga când la dreapta.

Că își are lipsurile lui acest sistem, este destul să privim la fructele pe care le-a produs într-o țară ca Italia. În Franța, cu greu se menține în cumpănă, iar, unii din supușii mândrului Albion, în urma atâtor greve, sunt fericiți că la sfârșitul săptămânii, cu bocceaua subțioară, se pot întoarce acasă cu ceva bănuți, câștigați în țările învecinate de pe continent. În țările de pe teritoriul african, bunăoară, nici nu se încearcă, sau prea puțin, ca acest sistem să fie pus în funcție. În România, dinaintea dictaturii lui Carol al II-lea, este prea bine cunoscut cât de defectuos a funcționat.

Dar, cu toate aceste neajunsuri, oricât de mari sau oricât de mici, sistemul democratic pluriform este bun în comparație cu inumanele dictaturi dinapoia Cortinei de Fier și cu a "totalitarismului de dreapta", privit cândva cu încredere de către legionari, care, în nesocotința lui de forță și de dreptate, a dat foc continentului european, arzând și murind sub dărâmaturile lui milioane de oameni. Și ne-a lăsat de moștenire o Europă zguduită în temelii și jumătate pusă sub stăpânirea țărilor roșii.

Nu! Dictaturile "de dreapta" au demonstrat și ele incapacitatea lor de a servi adevărul și dreptatea, mai mult decât "democrațiile pluriforme".

Așa dar, drumul de urmat este ușor de ales.

Virgil Popa

Şef pe viaţă ...

Pentru că unii domni încearcă să ne convingă - prin scris şi prin vorbă - că fostul Comandant al Mişcării Legionare a fost ales cândva şef pe viaţă, ne simţim nevoiţi să luăm atitudine faţă de acest neadevăr.

Ştiut este că, după uciderea Căpitanului, locul său la Conducerea Mişcării a rămas vacant până în vara anului 1940.

Situaţia grea politică a Ţării noastre din aceea vreme, cerea o rezolvare rapidă a acestei importante probleme legionare.

A fost de ajuns atunci ca unul dintre Comandanţii legionari, rămaşi în viaţă, să îndrăznească să aspire la această însemnată şi foarte pretenţioasă funcţie şi ne-a devenit şef. Şi, a îndrăsnit tocmai cel ce ar fi trebuit să stea mai deoparte, pentru că acţiunile lui în Ţară, după arestarea şi uciderea Căpitanului, se soldaseră cu pierderi grele şi de neînlocuit pentru Legiune. Numele lui : Horia Sima.

Mulţi dintre cei cu răspundere în Mişcare în acea vreme şi aproape toţi legionarii, necunoscând rolul jucat de el în acele abateri de la dispoziţiile date de Căpitan din închisoare - de a păstra liniştea afară - l-au acceptat ca şef. Unii mulţumiţi că s'a rezolvat fără frământări interne această grea problemă, iar alţii - pentru a evita o ruptură în Mişcare, dorită mult de duşmanii ei.

După aceea, în cursul anilor, mai toţi gradaţii legionari făcuţi de Căpitan şi marea majoritate a legionarilor din exil, având posibilitatea să constate că Şeful lor "nu calcă a şef", i-au întors spatele, declarându-l "decăzut din funcţie". Au făcut acest pas nu din comoditate, pentru că li s'ar fi slăbit credinţa, sau c'ar fi vrut vreunul dintre ei să-i ia locul, cum se insinuiază, ci pentru că n'au mai putut suporta opăcirea crezului legionar de către cel ce sta în fruntea lor.

După această mare decepţie şi tristă experienţă, ei s'au străduit şi se străduiesc să refacă Mişcarea în spiritul ei de odinioară. Procesul de refacere al Mişcării este însă îngreunat de pretenţia bolnăvicioasă a lui Sima c'ar fi Şef al Mişcării, chiar şi după abaterile lui grave de la morala şi spiritualitatea legionară. Când i s'a cerut să răspundă pentru isprăvile lui, a fugit de răspundere, nesocotind învătătura Căpitanului.

În loc ca atenţia noastră, a tuturor legionarilor, să fie aşintită asupra celor care ne asupresc Neamul, trebuie să luptăm şi contra acestui mărerău din sânul Mişcării. Dureros e, că mai sunt unii camarazi, care nu şi-au dat încă seama de gravitatea acestei probleme interne, care cauzează mult rău unităţii şi spiritualităţii legionare. De o vom subestima, existenţa Mişcării este periclitată.

Căpitanul fiind întrebat de un prieten legionar, ce ar face în caz c'ar comite o greşeală neconformă cu principiile fundamentale legionare, cele morale, pe care le-a propagat, a răspuns scurt şi repetat : "Mă dau afară din Legiune, mă dau afară din Legiune!"

Horia Sima însă, a crezut şi mai crede că poate sta în fruntea Mişcării şi după aceste grele abateri - şi încă pe viaţă - cum pretind unii domni. Mare rătăcire, ucigătoare pentru spiritul legionar. Calea pe care a apucat-o el, e drumul pierzării ca legionar.

Nu pentru astfel de Legiune au suferit camarazii noştri chinuri de nedescris şi au îndurat moarte de martiri : Căpitanul şi cei mai buni dintre noi, ca să ne batem joc de crezul şi jertfa lor cum îmi scrie un frate de cruce

Cât despre "Şefia pe viaţă" în Mişcare, Căpitanul ţine să ne atragă atenţia că : "În Legiune nimeni nu-i şef pe viaţă" (Cărticica şefului de cuib, pag. 75). Şi e bine să fie aşa pentru că, în afară de abateri de la legile noastre legionare, s'ar putea ca pe vreunul dintre ei fie boala, sau bătrâneţele, să-l facă inapt pentru această grea

funcție și, în aceste cazuri - pentru binele Mișcării - trebuie să fie desărcinat de ea.

Intr-o mișcare bine organizată trebuie să existe un organ care să îndeplinească acest rol. În Legiune această grijă cade în sarcina Consiliului Legiunii.

N'aș fi semnalat aci această penibilă problemă, de n'aș fi fost silit de cei ce, conștient sau inconștient, vor să abată Mișcarea de la rosturile ei.

Victor Apostolescu

Călătoria Papei Ion Paul al II-lea în Irlanda și U.S.A. .

Decizia Papei Ion Paul al II-lea de a vizita Irlanda de Nord, care se găsește în plin război religios și politic, condus de organizația teroristă IRA, contra Angliei, este de o importanță istorică, având în vedere marea forță spirituală pe care o reprezintă Vaticanul.

Sute de mii de credincioși, atrași de această forță spirituală, s'au rugat lui Dumnezeu și au îngenunchiat împreună cu Papa, cerând sprijinul divin pentru a aduce pacea în Irlanda de Nord.

Sfântul Părinte a propăvăduit marile învățăminte ale Bisericii creștine: "iubește pe dușmanul tău și fă bine celui ce-ți vrea răul". Indemnurile Papei Ion Paul al II-lea sunt ca niște mângâieri divine aduse sufletelor și minților învrăjbite ale locuitorilor Irlandei de Nord.

Din Irlanda, Papa Ion Paul al II-lea a pornit cu avionul spre America de Nord, pentru a îndeplini o nobilă și uriașă sarcină divină.

A cuvântat în fața Adunării Generale a ONU-lui, cerând responsabililor lumii acesteia să practice iubirea față de oameni, să înceteze asasinările și asuprirea politică a oamenilor de către oameni și să găsească soluții imediate și practice pentru combaterea sărăciei, care bântuie în multe părți ale globului.

Sfântul Părinte a îndemnat tineretul să renunțe la folosirea drogurilor, care secără zeci de mii de vieți tinere în America și să respecte învățăturile Mântuitorului, practicând dragostea între oameni și o viață morală deplină.

În prezent, când Conducătorii Statelor duc o politică de înarmări uriașe și rapide și se pândesc din văzduhuri, prin sateliți, unii pe alții, care să dea prima lovitură, Papa Ion Paul al II-lea a mai cerut popoarelor lumii, de la înalta tribună a Adunării Generale a ONU-lui să înceteze înarmările, să înceteze vrajba între popoare și să folosească în relațiile dintre State dragostea, pacea și buna înțelegere.

Cuvinte simple, cuvinte grele, căzute din Înaltul Cerului prin reprezentantul Sfântului Scaun, care îndeplinește o misiune sublimă, aducând un ultim avertisment popoarelor înainte de judecata cea din urmă.

Cronicar

"De-i dai nas lui Ivan, el se suie pe divan"

Cel mai mare imperiu colonial al timpurilor noastre este cel al Rusiei Sovietice. Este destul să-ți arunci privirea pe o hartă a Europei și a Asiei, ca să-ți poți da ușor seama - cu multă și motivată îngrijorare - câte țări și câte neamuri a înghițit poporul rus în cursul istoriei lui.

Aceasta se datorește, în bună parte, și lipsei de vigilență și prevedere politică și militară a puterilor europene cândva și a Statelor Unite în timpul și după cel de al doilea război mondial.

Puterea și suprafața Rusiei a crescut considerabil după acest război.

Deși, Conducătorii sovietici s'au făcut vinovați de crime de nedescris față de umanitate în Katinurile și gulagurile presărate pe tot spațiul pe care îl stăpânesc, ei au fost lăsați în pace de responsabilității lumii libere să-și continue acțiunea de jaf teritorial și îngenunchiere a altor popoare.

Maeștrii ai minciunii și diversiunii, ca să nu li se spună că țin în jug atâtea popoare, se trudesesc pe cât pot să arate lumii, cu degetul, pe cei care au fost până mai ieri puteri coloniale.

Cu "ideologia comunistă" în vârful undiței, pescuiesc de decenii în apele turburi ale acestui pământ de împilări și de nedreptăți sociale, promițând popoarelor de sub jugul altora, libertate și "marea cu sare", ca să poată deveni ei stăpânii lor. Dar, de libertate și dreptate socială la ei acasă, nici vorbă.

Cu această "râmbă" în undiță au ajuns să pescuiască și în apele Americii: în Cuba și Nicaragua, turburând-i astfel liniștea.

"De-i dai nas lui Ivan, el se suie pe divan", spunem noi, Românii, care i-am cunoscut pe Ruși îndeajuns, atât sub Țări cât și sub comuniști, fiind așezați de soartă în apropierea lor. Ei nu ni s'au suit numai pe "divan", ci ne-au răpit și o bună parte din țară: Basarabia și Nordul Bucovinei.

Americanii, avându-i acum în vecinătate, au ocazia să-i cunoască mai bine cum sunt.

Sperăm că nu se vor mai lăsa înșelați de ei.

N. Frunză

Parohia ortodoxă de la Madrid.

Cu începere de la 1 Mai 1979, Parohia Sf.Fecioara Maria din Madrid a fost primită sub jurisdicția canonică a Patriarhiei din București, la cererea ortodocșilor români din localitate.

Urmează ca această parohie să se organizeze și să funcționeze în conformitate cu prevederile statutare ale Patriarhiei române.

Nu dorim să știm numele ortodocșilor români din Madrid care au cerut înființarea unei parohii ortodoxe-române în acel oraș, sub jurisdicția canonică a București-ului.

Sunt destui credincioși români în străinătate care au "fugi" din România, fie din motive "politice", fie din "lipsă de libertate", dar care se duc în fiecare an în România, fie în "concediu de odihnă", fie să-și "viziteze rudele".

Ne întrebăm ce demersuri au făcut până în prezent Colonia românilor din vechiul exil care se află în Madrid, sau împrejurimi, ca să se în-

ființeze și organizeze acolo o parohie ortodoxă-română în exil? Oare, nu au simțit nevoia să înființeze un Altar românesc în Madrid, independent de puterea politică din România, unde să se închine și să se roage în liniște?

Refugiații români din Madrid, care sunt numeroși, ar fi putut încă de mult să organizeze o Comunitate ortodoxă-română și să apeleze la preoți români din exil pentru oficiere de servicii ortodoxe divine, în limba română, pentru nevoile lor sufletești.

Nu putem să ne explicăm această lipsă de inițiativă.

Un credincios

La Freiburg, în zilele de 6-7 l.cr., s'a desfășurat jubileul de 30 de ani de la înființarea BIBLIOTECII ROMANE, lărgită în 1959 - ca o complexitate a ei firească - cu INSTITUTUL ROMAN DE CERCETARI.

Participarea a fost pe cât de numeroasă pe atât de reprezentativă, atât din diaspora românească cât și din partea țării gazde. S'a asistat la un program festiv demn de evenimentul sărbătorit: Sâmbătă, 6 Oct., până în prânz, a avut loc Adunarea Generală solemnă a instituției. Acesteia i-au urmat apoi conferințele d-lor dr. P. S. Năsturel (Paris), "Etnologia Valahilor (Aromânilor) după izvoarele bizantine" și Sava I. Gârleanu (Lund-Suedia), "Situația Românilor din sudul Dunării", iar seara, în sala festivă a orașului, impunătorul talent al renumitului violoncelist Radu Aldulescu și al renumitei pianiste Liana Șerbescu-Gavrila a entuziasmat sala arhiplină. A doua zi, Duminică, după serviciul religios, oficiat de Msgr. O. Bârlea și asistat de Msgr. E. Haik, Protop. D. Em. Popa și Preot dr. V. Mehedintu, a avut loc actul solemn din program. Discursul festiv al d-lui prof. dr. L. Constantinescu, cuvântările de salut din partea Primăriei orașului, a reprezentanților Ministerului de Interne federal din Bonn și al Land-ului din Stuttgart, a Sașilor și germanilor bănățeni, cuvântul de salut al prof. dr. H. Thieme de la Univ. din Freiburg și al prof. dr. W. Giese de la Univ. din Hamburg au fost încadrate de intermezzo-uri la violă, violoncel, și pian, executate de meritoșii artiști români Vasile Ponomarenco, Cristian Florea și Cristian Micșunescu.

Pornită cu un număr de 36 de cărți la 1 Mai 1949, instituția de la Freiburg a ajuns astăzi la peste 50.000 de volume; adăpostită inițial în locuința inițiatorului ei, dl. Virgil Mihailescu, instituția își etalează astăzi cărțile, revistele, ziarele, muzeul de artă populară și cultă, colecția de manuscrise, de hărți, de monede și medalii în clădire proprie. Activitatea ei culturală și editorială, oferirea unui material documentar din ce în ce mai bogat în diversitatea lui cercetătorilor interesați, români și străini, a găsit aprecierea cuvenită a tuturor, făcând-o astfel să crească în prestigiu și în importanța ei an cu an, în decursul celor trei decenii de existență.

În toate cuvântările ținute în cadrul actului solemn, după cum și în aceea a d-lui dr. D. C. Amzăr, în cadrul Adunării Generale, s'a făcut cuvenita omagiere a instituției. Cuvinte de caldă apreciere și de elogi binemeritate au fost adresate, mai întâi de toate, d-lui V. Mihailescu, directorul instituției. Spiritului său creativ se datorește inițierea ideii Bibliotecii Române din Freiburg și tot spiritului său constructiv, tenacității sale și nu în cele din urmă profunde sale dragoste de litera românească se datorește realizarea ei. Cu ajutorul, mai ales moral, din ce în ce mai accentuat al diasporei, cu ajutorul material necondiționat al țării gazde, dl. Mihailescu a știut să facă din instituție un recunoscut centru de cultură și simțire românească. Dar, interesul crescând al compatrioților pentru instituția de la Freiburg, participarea lor mereu mai accentuată la desfășurarea activității și a vieții ei, arată că s'a realizat dorința inițiatorului instituției și a fondatorilor ei de a face din ea "un centru de ancorare a sufletului românesc în exil".

Correspondent